

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 13 грудня 1986 року

№ 149 (3812).

Ціна 2 коп.

Шкільна реформа і завдання комсомолу

У здійсненні реформи загальноосвітньої і професійної школи в світлі вимог XXVII з'їзду КПРС багато що повинні зробити комітети комсомолу республіки. Їх основні завдання в цьому напрямі обговорено на пленумі ЦК ЛКСМУ в Києві 10 грудня в Києві Пленумі ЦК ЛКСМУ України.

Як відзначалося в доповіді бюро ЦК ЛКСМУ, виступаючи першим секретарем ЦК ЛКСМУ В. І. Цибуха, інших учасників Пленуму, чимало комітетів комсомолу, комсомольських організацій шкіл, училищ і базових підприємств беруть активну участь у здійсненні реформи. Вони стали концентріше займатися питаннями розвитку самодіяльних начал у роботі учнівських комсомольських організацій, піонерських дружин і загонів. В ідейно-моральному вихованні учнів посилюється враховується зростаючий рівень їх інформованості і моральних запитів. Зміцнюється співробітництво комсомольських організацій і педагогічних колективів у вихованні в юнаків і дівчат високої відповідальності за оволодіння знаннями. Поглиблюються зміст, форми і методи трудового загартовування молоді, поліпшується робота з комсомольським та піонерським активом. В Житомирській області з числа тих, що навчаються, створюються меліоративні будівельні ланки, в Київській — загони по благоустрою та озелененню мікрорайонів. Комітети ЛКСМУ м. Харкова подіють допомогу в обладнанні комп'ютерних класів, Івано-Франківської області — в організації виховної роботи серед школярів за місцем проживання.

Разом з тим, зазначалося на Пленумі, організаційна і виховна робота райкомів, міськкомів, обкомів комсомолу, ЦК ЛКСМУ ще не відповідає масштабам поставлених завдань, динамізму змін, які відбуваються в країні. Комсомольським організаціям поки що не вдалося зосередити як слід організаційську і виховну роботу безпосередньо в класах, навчальних групах. Багато комітетів комсомолу, насамперед Кіровоградської, Чернігівської, Закарпатської областей, глибоко не анікують у справах шкіл і професійно-технічних училищ, не повною мірою сприяють розвитку ініціативи, пізнавальної активності, не завжди враховують їх інтереси та запити. Багато в чому з цієї причини частина молоді втрачає інтерес до знань, не усвідомлює морального і політичного смислу свого обов'язку добре вчитися.

Дякі обкоми, міськкоми, райкоми комсомолу ще слабо цікавляться тим, як комсомольці і неспілкува молоді виконують свій головний обов'язок перед суспільством, як вони готуються до самостійного життя і праці. Не ведеться рішуча боротьба з тими, хто не працює і не вчиться. Найважливіше завдання, відзначали промислі, — організувати роботу комсомольських і піонерських організацій так, щоб вони стали надійною опорою педагогічних колективів у підвищенні якості навчання, формуванні в юнаків і дівчат відповідальності за здобуття міцних і глибоких знань з усіх предметів. Школа, комсомол покликані поліпшити трудове виховання учнів. У цьому плані слід активізувати участь комсомольських організацій у розв'язанні такого важливого завдання, поставленого реформою, як залучення дітей молодшого шкільного віку до посильної суспільно-корисної, а учнів середніх класів — до продуктивної праці.

В умовах ідеологічної боротьби, що загострилась, більшої уваги комсомольським організаціям потребує політичне, моральне виховання молоді. Не можна не зважати на те, що в частині комсомольців і неспілкува молоді відсутні тверді світоглядні переконання, не вироблено відповідальності за свої дії і вчинки. Дякі підлітки заражені вірусом байдужості, пасивності. А комітети комсомолу не завжди своєчасно виявляють процеси, які відбуваються в молодіжному середовищі, не мають достовірної інформації про її захоплення, інтереси, не ведуть пошуку нових форм і методів комсомольської роботи.

Комсомольські організації, підкреслювалось на Пленумі, повинні наполегливіше виховувати переконаних борців за комунізм, патріотів та інтернаціоналістів, прищеплювати учням високі громадянські і моральні якості, колективізм, непримирність до чужих нашою

способу життя поглядів і смаків. Треба розгорнути рішучу боротьбу з проявами серед частини молоді пияцтва, наркоманії, сприяти утвердженню в молодіжному середовищі здорового способу життя, необхідності систематично займатися фізичною культурою та спортом. Слід всемірно вдосконалювати виховну роботу з юнаками і дівчатами за місцем проживання, особливо з неповнолітніми, учити їх давати класову, політичну оцінку подіям, що відбуваються. Комітети комсомолу зобов'язані допомогти створенню на базі шкіл центрів виховної роботи в мікрорайонах.

Успіх справи вирішують організаційська робота, кадри. Однак, як відзначалося на Пленумі, у стилі роботи багатьох обкомів, міськкомів, райкомів комсомолу, та й ЦК ЛКСМУ по керівництву комсомольськими організаціями шкіл і профтехучилищ не вистає конкретності, послідовності, діловитості й наполегливості в організаційно-політичному зміцненні комсомольських організацій класів і навчальних груп, піонерських загонів і ланок.

Ряд комітетів комсомолу, говорилось на Пленумі, як і раніше, обмежується поверховим аналізом стану справ, ажитіям мало ефективних заходів, не займається повсякденною роботою в комсомольських організаціях. Не створено атмосфери загальної уваги до школи та професійно-технічних училищ з боку відділів ЦК ЛКСМУ, багатьох обкомів, [Закінчення на 2-й стор.]

Шість доярок колгоспу імені Крупської близькі до того, щоб цього року вперше перевершити чотиритисячний показник по надоях молока на корову. А в цілому по господарству буде надано понад три тисячі кілограмів молока. Впевнено очолює змагання трудівників молочного цеху Євдокія Григорівна Тимофіївна, яка на кожну корову вже наділа по 4350 кілограмів молока, її подруги Зінаїда Петрівна Кравченко, Галина Пантеліївна Довгаленко.

Намагається не відстати від старших подруг комсомолка Ольга Тихоненко. Любов до професії тваринника вона успадкувала від своєї матері Ганни Іванівни Ремезовської, котра пропрацювала дояркою понад чверть віку. Ще школяркою набувала донька перші уроки майстерності. Вчителькою була мама.

На початку нинішнього року Ольга залишила роботу в бібліотеці. І прийняла... від матері групу корів. З новими обов'язками справляється успішно. Не дивлячись на те, що стадо оновлене десятима нетелями, середній надій молока на корову не опускається нижче 12 кілограмів.

Від кожної корови нинішнього року Ольга вже одержала по 4070 кілограмів молока. На знімку: О. ТИХОНЕНКО. Фото І. ДЕМЧУКА. Кіровоградський район.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

а от аудиторії — немає. Все, що за межами нашого приміщення — не наше. Там вже Кіровський район обласного центру. РБК ж працює для сільського населення. Приміром, через півгодини після нашої розмови я віידу в Новолесівку і забуду думати про все, що пов'язано з міським життям. Як же підходити нам до організації роботи з молоддю села? Проблем тут багато, і транспортна — в першу чергу. Маємо один автобус — на ньому скрізь не встигнеш. А ми могли б надавати вагомому допомогу сільським будинкам культури, заодно і клубам за інтересами.

КОР.: Де ж ви бачите вихід із ситуації? В. І. КОЛЕСНИКОВ: Я вже багато про це думав. Можливо, доцільно було б, щоб РБК став структурним підрозділом культурно-спортивного комплексу Кіровського району?

КОР.: Однак повернімося до нашої розмови про клуби за інтересами...

В. І. КОЛЕСНИКОВ: Та ми, здається, від неї й не відходили. Адже, щоб мати змогу організовувати такі клуби, треба знати свою аудиторію, вивчати її запити. А як це зробити нам при наявній матеріально-технічній базі? Ми не можемо відкрити, наприклад, клуб технічної творчості. Навіть у селах, де є кому його очолити, через відсутність приміщення зробити це важко. Бо наші сільські будинки культури мають, як правило, фойє, кінозал — і все. Намагаємось робити все можливе. Плануємо на початку наступного року, наприклад, відкрити в РБК спортивний шахово-шашковий клуб «Біла тура». А головна надія — на те, що нас «почують» і зрозуміють...

Вела розмову В. ФЕДОРОВА.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Кожен з нас бажає жити змістовно й цікаво, заповнювати свій вільний час пізнанням щось невідомого і прекрасного. Звідси — і потяг до музики, поезії, живопису... Але людині мало лише самій знати й уміти, їй хочеться ділитися з іншими. Так створюються об'єктивні причини для появи клубів за інтересами. Нині вони існують як не в кожному закладі культури. Правда, будемо відвертими — нерідко існують... на папері. Пропонуємо вашій увазі бесіду нашого кореспондента з директором Кіровоградського РБК В. І. Колесниковим з приводу такого явища нашого життя, як становлення і діяльність клубів за інтересами.

Аматори шукають глядачів?

КОР.: Василю Івановичу, ваше ставлення до такої форми роботи, як клуб за інтересами?

В. І. КОЛЕСНИКОВ: Якщо вести мову про досвід роботи таких клубів, я порадив би навідатись у село Созонівку нашого району. Там діє 9 таких об'єднань. Загалом же у Кіровоградському районі таких клубів більше тридцяти.

КОР.: А скільки з них «прописані» в районному будинку культури?

В. І. КОЛЕСНИКОВ: У райцентрі нам похвалитися особливо нічим. Спробую пояснити ситуацію, хоч безпідставно іноді кажуть: коли не хочуть працювати, шукають причин, щоб виправдатися. Я не шукаю причин. Клуби за інтересами — справді дуже потрібна сьогодні форма роботи. Та поки що в РБК діє всього два таких клуби (ми ще називаємо їх любительськими об'єднаннями): клуб любителів пісні та клуб любителів танцю. Вони об'єднують людей, які з тієї чи іншої причини не можуть працювати в основному складі наших вокальних і хореографічних ансамблів, але люблять народну пісню, танець, хочуть знати про них побільше. Або —

поспівати в гурті «для себе», для душі. Засідання клубів відбуваються щомісяця, а підготовча робота — щотижня.

КОР.: Кого ж об'єднують ці клуби?

В. І. КОЛЕСНИКОВ: Здебільшого їх відвідує молодь райцентру — працівники районної друкарні, ошадної каси, райпобуткомбінату, райлікарні, райспоживспілки. Для учасників любительських об'єднань організовуємо екскурсії, іноді вони вирушають разом із самодіяльними артистами в концертні поїздки, дивляться, оцінюють, переймають краще з їхнього репертуару.

КОР.: Отже, учасники клубів за інтересами мають реальну перспективу поповнити ряди самодіяльних співаків і танцюристів?

В. І. КОЛЕСНИКОВ: Безперечно! Але справа, я думаю, не в тому. Нас нині хвилює те, що молодь мало бере для себе з народних культурних джерел, віддає перевагу новачним танцям та пісням перед перлинами фольклору. Такі клуби, як наш, допомагають молоді глибше осягнути багатий світ українського народного мелосу. У ньому — вікові сподівання й надії народу, його

мужня й добра душа. І той, хто відчув це хоч раз, ніколи того не забуде.

КОР.: У звітах про роботу районного будинку культури за минулі роки зустрічались також назви інших клубів за інтересами — політичні, наприклад...

В. І. КОЛЕСНИКОВ: Якщо такі клуби й фігурували, то тільки у звітах. Мушу

сказати, що це було нічим іншим, як проявом хвороби «наперотворчості». І якщо ми нині рішуче боремося проти приписок у народному господарстві, то не менш важливо пошвидше поінформувати з ними в культурно-ідеологічній роботі. Адже йдеться про духовність. Взагалі, я вважаю, що політичні клуби молоді годилися б організовувати райкомів комсомолу, а, скажімо, історичні — працівникам музею. Тобто, доцільнішим здається доручати таку справу людям компетентним. Не хотілося б, щоб мої слова сприйняли як спробу відмовитися від розширення мережі наших клубів за інтересами. Просто слід нам сьогодні виходити з наших реальних можливостей, і дбати в першу чергу про якість роботи, а потім вже і про кількість.

КОР.: Я згодна з вами, але... Говорити красиво мало, треба ще й діяти так само. Поки що ви можете запропонувати молоді району участь лише у двох клубах за інтересами...

В. І. КОЛЕСНИКОВ: На мою думку, ми підходимо до проблеми не з того боку. У нас є гуртки, є народні колективи, тобто є де і співати, і танцювати,

Шкільна реформа і завдання комсомолу

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

міських і райкомів комсомолу республіки.

Істотну роль у перебудові роботи школи покликаний відіграти вузький комсомол. Проте не все ще зроблено комітетами комсомолу вищих навчальних закладів щодо поліпшення підготовки майбутніх вчителів до роботи з піонерами і комсомольцями, до виконання обов'язків класного керівника.

Учасники Пленуму акцентували на необхідності привести всю комсомольську роботу у відповідність до вимог перебудови. ЦК ЛКСМУ, обком, міськом, райком комсомолу слід гли-

боко і самокритично проаналізувати зміст і методи своєї діяльності по реалізації завдань реформи, підвищувати ефективність роботи комсомольських і піонерських організацій.

Необхідно повною мірою використовувати період підготовки до XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду ЛКСМУ для розвитку творчої ініціативи і самодіяльності учнів, поглиблювати дух вимогливості і принциповості.

У прийнятій постанові намічено заходи щодо посилення роботи комітетів комсомолу республіки в розв'язанні завдань шкільної реформи.

На Пленумі було заслухано звіт кандидата в члени ЦК ЛКСМУ, першого секретаря Миколаї-

ського обкому комсомолу П. М. Гришина про особистий внесок у перебудову стилю, форм і методів роботи обкому комсомолу.

З інформацією про діяльність бюро і секретаріату ЦК ЛКСМУ виступив другий секретар ЦК ЛКСМУ В. М. Мірошниченко.

Було розглянуто також організаційні питання у зв'язку з переходом на навчання в дипломатичну Академію МЗС СРСР Пленум ухвалив. Ткача від обов'язків секретаря і члена бюро ЦК ЛКСМУ. В. П. Борзова увільнено від обов'язків секретаря ЦК ЛКСМУ у зв'язку з затвердженням його заступником голови Держкомспорту УРСР. Пленум

обрав секретарями і членами бюро ЦК ЛКСМ України Ю. Д. Соколова, який працював раніше секретарем парткому Радянського Дунайського пароцтва, В. В. Бєраба, який працював раніше першим секретарем Полтавського обкому комсомолу.

На Пленумі виступив завідувачий відділом науки і учбових закладів ЦК Компартії України Ф. М. Рудич.

У роботі Пленуму взяли участь міністр освіти УРСР М. В. Фоменко, голова Держпрофосвіти УРСР Є. М. Кадацький, відповідальні працівники ЦК Компартії України, ЦК ВЛКСМ, ряду республіканських міністерств і відомств.

(РАТАУ).

НОВАТОРСЬКА програма перебудови суспільства, прийнята XXVII з'їздом КПРС, створює сприятливі умови для підвищення ефективності ідеологічної роботи. «Та не слід розраховувати на те, — підкреслював на XXVII з'їзді КПРС М. С. Горбачов, — що ідейно-політичне, трудове і моральне виховання тим самим спрощується. Треба постійно мати на увазі, що обстановка сьогодні, якою б сприятливою вона не була, містить свої суперечності й труднощі. Ніякого полегшення в оцінках допускати не можна».

Методологічні основи політичного виховання молоді закладені в творчій спадщині класиків марксизму-ленінізму. Створивши послідовну наукову теорію суспільного розвитку, ідеологи робітничого класу наполягали на необхідності вивчення трудящими цієї теорії. Вона, оволодівши масами, стає матеріальною силою.

Розуміючи активну, творчу роль людського фактора в історії, марксизм-ленінізм особливу увагу звертав на проблеми політичного виховання трудящих, формування їхньої політичної культури. В. І. Ленін увів у політичний лексикон, в якому переважали терміни «політграмота», «політична азбука», «елементарна політична підготовка» і т. п., нове поняття — «політична культура». Він наголошував, що «мета політичної культури, політичної освіти — виховати справжніх комуністів, здатних перемогти брехню, забобони і допомогти робітничим масам перемогти старий порядок

Бути борцем за світлі ідеали

ТИ І СУСПІЛЬСТВО

І вести справу будівництва держави без капіталістів, без експлуатації, без поміщиків...».

При загальному підході політична культура особистості являє собою діалектичну єдність політичних знань, переконань і готовності кожного до активної діяльності. Кожен її компонент відрізняється багатим змістом. Політична компетентність особистості включає в себе загальні знання про владу і політику, їх природу; знання суті політики, її норм і принципів; знання укладу загальнонародної держави, системи її органів, форм і способів участі громадян в управлінні суспільством і вирішенні політичних питань; знання конституції, прав, свобод і обов'язків громадянина загальнонародної держави; знання історії КПРС і Радянської держави, етапів національної боротьби і соціалістичного будівництва; знання політичних ідеалів; розуміння суспільних інтересів тощо.

Якнайважливішою характеристикою політичної культури особистості є її розвинена політична свідомість. Вона проявляється в патріотичному ставленні до суспільного обов'язку, у відповідальній і дисциплінованій праці, в непримирності до буржуазного способу життя, негативних явищ в соціалістичному суспільстві, у турботі людини про прискорен-

ня соціально-економічного і духовного розвитку соціалізму.

Разом з тим, політична культура людини не зводиться лише до її політичної свідомості. Сформульована XXVII з'їздом КПРС лінія партії на подальшу демократизацію суспільства, поглиблення соціалістичного самоуправління народу орієнтує на залучення молоді до політичної діяльності. Уже зараз більше як 42 мільйони юнаків і дівчат об'єднує ВЛКСМ. Третина депутатів місцевих Рад народних депутатів нашої країни — молоді люди до 30 років. Більш як 3,6 мільйона юнаків і дівчат входять до складу виборних профспілкових органів, 1,6 мільйона комсомольців — до органів народного контролю.

Та все ж сучасним молодим людям часом не вистачає знань і вмінь у веденні політичної полеміки. На питання анкети «Чи доводилося Вам відстоювати переваги соціалізму і соціалістичного способу життя у суперечці?» 12,3 проценти опитаних в місті Кіровограді юнаків і дівчат відповіли: «Доводилося часто»; 37,4 процента: «Доводилося інколи»; 50,3 процента: «Не доводилося». Це наводить на думку про те, що для сучасного молодого покоління існують реальні труднощі у формуванні вмінь відстоювати ідеали і цінності

соціалізму, що передбачає удосконалення ідеологічної роботи з молоддю.

Прискорення соціально-економічного розвитку країни висуває цілий комплекс завдань в удосконаленні політичного виховання молоді, бо вона неможливе без живої творчості мас, їхньої політичної культури. По-перше, необхідно розвивати у молоді розуміння цілей і завдань суспільного розвитку. По-друге, важливо формувати у юнаків і дівчат відчуття політичного значення повсякденної праці і діяльності. По-третє, підвищувати суспільно-політичну активність молоді. По-четверте — формувати непримирність до буржуазної ідеології і виховувати високі почуття радянського патріотизму. По-п'яте, формувати науковий світогляд кожної молодої людини.

Молодь є найбільш динамічною соціальною групою нашого суспільства. Вона засвоює досвід попередніх поколінь у нових історичних умовах, під керівництвом КПРС бере активну участь у вдосконаленні соціалістичного суспільства. Успіх цієї соціально-перетворюючої функції юнаків і дівчат в значній мірі залежить від їхньої політичної зрілості.

М. ЖИХАРЕВИЧ,
Ю. СУРМІН,
кандидати філософських наук.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ЧИ Й ДОСІ СМІЄТЬСЯ ВАДИК?

«Повідомляємо, що факти, викладені у фейлетоні «А Вадик сміється», опублікованому в «Молодому комунарі» 21 серпня 1986 р., мали місце...».

Так починає свого листа до редакції директор Кіровоградського обласного підприємства по ремонту побутової радіотелевізійної апаратури «Побутрадіотехніка» М. П. ЧУБАХА. Іншими словами, критика визнається справедливою.

«Газетна публікація обговорена на зборах колективу міського леху по ремонту радіоапаратури. Магнітола «ВЭФ-260» згідно обліково-технічної картки № 43508 ділал ремонтувалась: 7 і 15 серпня 1986

року. Ремонт проводились у встановлені контрольні строки згідно пункту 4 Типового договору на технічне обслуговування і ремонт апаратури в період гарантійного строку експлуатації, затвердженого постановою Державного Арбітражу СРСР від 12.10.86 р.

Службове розслідування по якості виконання першого ремонту провели неможливо, бо радіомеханіка Тнценка В. В. звільнено з роботи (наказ по підприємству № 79 від 11.08.1986 р.).

Інженеру-технологу цеху тов. Савченку В. В. вказано на відсутність етикетки і культури у стосунках з клієнтами».

Читачі фейлетону, певно, пам'ятають, що магнітола вимагала елементарного ремонту. Це визнав і тодішній в. о. начальника телерадіотелье В. В. Савченко. Для того, щоб усе, нути цю поломку, «спеціалістам не нижче п'ятого розряду» (цитуюмо слова В. В. Савченка) знадобилось аж двадцять (!) днів. А як же тоді бути із серйозними поломками?

Дріб'язкові поломки. То, може, не варто звертатись з ними у «Побутрадіотехніку»? Може краще пошукати «Вадика»?

У відповіді говориться, що повторний ремонт проводився 15 серпня. Але 14 серпня приймальниця апаратури, незважаючи на

на які пояснення клієнта, оформила квитанцію на дев'ять днів. Питається, навіщо магнітофон зайвий добрий тиждень пилився на полках «Побутрадіотехніки», якого, природно, пошвидше хотів забрати клієнт? Та це одна сторона справи. Друга — звільнилось би місце для іншої апаратури.

Далі директор пише: «Черги клієнтів у приймальній радіомайстерні викликали відсутністю необхідної кількості виробничих площ...». Тож чи не краще було б під час здачі апаратури одному з майстрів вислухати клієнта і зробити побіжний огляд апаратури? А то й полагодити одразу, якщо,

звичайно, можливо?.. Словом, задуматися є над чим.

І ще. Директор «Побутрадіотехніки» пише, що «ремонт проводились у встановлені контрольні строки...» затверджені... 12.10.86 р.». А події, описані у фейлетоні — серпневі (?)

І останнє. Не беремось судити, чи достатньо покарання інженер-технолог В. В. Савченко за своє неетичне поводження з клієнтами — «вказати». Директору видніше. Але чому не покарання комсомолець Савченко? В усякому разі, поки що мовчить Ленінський райком комсомолу м. Кіровограда, Мовчить, а ми йому нагадуємо. Причому повторно нагадуємо...

А. БЕЗТАКА.

МОСКОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ З 16 ГОДИНИ ДО 24...

Закінчилась остання лекція... А що робити далі? Для студентів МДУ імені М. В. Ломоносова цієї проблеми не існує.

Понад 40 студій і турнірів чекають їх після закінчення занять. Серед них відомі колективи, що стали народними: студентський театр, академічний хор, фортепіанний клас. Крім своїх самодіяльних колективів, на п'яти концертних майданчиках вузу виступають артисти театру і кіно, відбуваються зустрічі з цінними людьми науки, мистецтва, праці.

Читальні зали другої за величиною в країні Національної бібліотеки імені М. Горького одночасно можуть прийняти кілька тисяч читачів.

На знімину: студенти, що займаються живописом, регулярно вивішують свої роботи у фойє Палацу культури на Ленінських терасах.

Фото А. МОСКОВИНА. Фотохроніка ТАРС.

НА УРОЦІ МУЖНОСТІ—СИНІ ПОЛКІВ

МАЙЖЕ в кожній комсомольській організації в ці дні влаштовуються героїко-патріотичні акції, на яких юнаки та дівчата зустрічаються з ветеранами

Ленінського комсомолу, правофланговими соціалістичного змагання, яке розгорнулось на честь ХХ з'їзду ВЛКСМ та 70-річчя Великого Жовтня. Співчани вийшли на нові маршрути Всесоюзного походу молоді «Шляхами слави батьків», складають заліз з фізичної та військово-технічної підготовки за програмою комплексу ГПО, змагаються за призи пам'яті героїв-земляків. Активізувалась пошукова робота червоних слідопитів, краєзнавців, котрі доповнюють новими сторінками «Літопис Великої Вітчизняної».

«При нашому профтехучилищі створено військово-патріотичний клуб «Іскровець», — повідомляють із села Дмитрівки Знам'янського району комсомольські активісти СПТУ № 39 Ігоря Степаненко, Тетяна Петрунік та Світлана Шедменко. — У нас триває старт традиційної спартакіади на приз Героя Радянського Союзу П. Д. Линника — нашого земляка з села Махарики. Заключний етап змагань — у селі Веселий Кут. Переможцями стали представники групи № 98 Г. Ляхович, Л. Волощук. Нагороди кращим спортсменам вручались біля братської могили воїнів-визволителів».

Автори цього листа також згадують, як активісти клубу «Іскровець» влаштували тематичний вечір «Бери з ветерана приклад». На ньому виступили представники трьох комсомольських поколінь. Тривала розмова про вихованців комсомольської організації села Дмитрівки, котрі боролися за встановлення Радянської влади в нашому краї, здійснили подвиг на фронтах Великої Вітчизняної війни, брали участь у відбудові народного господарства в післявоєнні роки.

На вечорі виступив вокально-інструментальний ансамбль училища — учасник обласного огляду-конкурсу «Юність моя — комсомол».

Нині в музейній кімнаті училища тривають ленінські читання, комсомольці вирушають в похід місцями бойових партизанського загону імені Щорса.

Прочитавши публікацію в «Молодому комунарі» «Сині полки» (див. номер газети за 6 листопада ц. р.), командир пошукового загону Д. Орлов з Олександрівського краєзнавчого музею повідомляє, що він і його товариші також листуються з колишніми синими полками. Олександрівці — переможці всесоюзного конкурсу «Червона зірка». Нині вони зібрали матеріали про 39 юних звитязців — синів полків, наших земляків, визволителів міста від німецько-фашистських загарбників. Один з

них — Павло Шевчук, уродженець Олександрії. Павлу було тринадцять років, коли почалась війна. Батько пішов на фронт. Мати залишилась з його молодшим братом, а Павло потрапив в підрозділ піхотинців і став сином полку —

На знімку: П. М. ШЕВЧУК з піонерами.

бійцем взавсуд розвідників. П. Шевчук брав участь в обороні Одеси, Феодосії, десантував в Керч. Перемогу юний патріот зустрів у Празі.

І ось в музеї відбулася зустріч з Павлом Матвійовичем Шевчуком, який 29 років пропрацював на шахті. Він — ударник комуністичної праці, активний учасник багатьох героїко-патріотичних акцій, що проводяться в місті.

Із Знам'янки знову нам написав М. Білан, робітник збирання «Громадян-

ська війна на Україні», він звернув увагу на автобіографічну довідку про нашого земляка Павла Семеновича Ткаченка, котрий загинув у Ржеві 3 січня 1920 року (похований в селі Горобівці на Черкащині). М. П. Білан продовжив пошук, налагодив

зв'язки з ординарцем колишнього бойовничого командира Д. Д. Вишневським, з музеями республіки. З Запорізького державного музею повідомили, що колишній робітник Сабліно — Знам'янського цукрозаводу П. С. Ткаченко народився 3 листопада 1889 року в селі Верхня Терса Олександрівського району Катеринославської губернії — теперішнє село Верхня Терса Гуляйпільського району Запорізької області. Це він, робітник Павло Ткаченко, очолював за-

гін повстанців проти австро-німецьких загарбників (4 листопада 1918 року). Потім він став командиром бригади 6-ї дивізії, яка була ударною силою групи військ М. А. Худякова. Загони П. С. Ткаченка брали участь в розгромі банд Григор'єва.

Ветеран Великої Вітчизняної війни І. І. Міняйло з міста Полтави згадує вільні бої на території Кіровоградщини восени 1943 року, розповідаючи, зокрема, про подвиги воїнів 6-ї десантної дивізії під командуванням М. М. Смирнова. А наш громадський кореспондент М. М. Венцковський пише про гармаша Миколу Попова, котрий став комуністом під час боїв на Курській дузі. На підступах до Вісли, коли бійці обслуگی чотирьох гармат були поранені, вбиті, комбат Попов сам продовжував бій з ворожими танками і знищив три ворожих панцерники. Гвардії майор у відставці М. Г. Попов — активіст ДТСААФ, нагороджений орденами Олександра Невського, Червоного Прапора, Вітчизняної війни двох ступенів, Червоної Зірки, кількома медалями. Нині ветеран живе в Світловодську, бере участь в роботі по військово-патріотичному вихованню молоді.

Пишуть нам колишні фронтовики. Пишуть їх сини і внуки. Пишуть про немеркнучий подвиг радянських воїнів, котрі здійснили подвиг на фронтах Великої Вітчизняної. Пишуть про те, як з гідністю несуть естафету слави комсомольці 80-х років

Відділ військово-патріотичного виховання та спорту.

З ВИПУСКУ «ЯТРАНЬ»

ІЗ ЗАПИСНИКА ПРИРОДОЛЮБА

ТАЄМНИЧІ ПЕРЕЛЮТИ

Чому летять птахи, куди? Це запитання виникає в багатьох, хто дивиться в осіннє небо, звідки лунає різноголосий гомін. Ще Арістотель писав, що ластівки та інші дрібні птахи начебто зимують у дуплах дерев і пташину на дні водоймищ чи крипиць. Тільки досліди та кільцювання дозволили вченим дізнатись, куди зникають птахи на зиму. У нас, на Україні, в 1880 році в Асканії Новій кільком журавлям були одягнуті кільця на шию. Одного з них потім спіймали в Африці. Такі ж досліди проводилися пізніше з лелеками в Німеччині. Але тільки 1899 року вчитель Мартенсон з Данії почав масово кільцювати птахів.

Більшість їх летить на висоті від 30 до 300 метрів, а деякі — до 5 кілометрів і вище. Ляотинки зустрічали гусей і грифів на висоті 6,5 кілометра. Гусям належить рекорд висоти: над Гімалаями їх бачили на висоті 7 кілометрів. Рекордсменкою перелютів можна назвати полярну качку. Вона летить через усю земну кулю з Південного до Північного полюсу двічі на рік, пролітаючи близько тридцяти тисяч кілометрів. Майже півжиття в дорозі! За 17 тисяч кілометрів — від островів Малайського архіпелагу до Кольського півострова летить вівсянка, південка пташка, вага якої — менше десяти грамів. Лелеки перебувають у перелютах майже півроку, бо тільки в один бік, у Південну Африку вони летять близько трьох

долаючи щонайменше 10 тисяч кілометрів. Скільки небезпек чекає на птахів, скільки труднощів, доки здолають вони довгий і важкий шлях! Виникає питання: чи стомлюються птахи при польоті? Факти свідчать, що ні. Малецька горихівська в період годування пташенят пролітає близько 40 кілометрів за день. Звичайний стриж робить за день, збираючи корм, до 1000 кілометрів. До речі, стрижи — рекордсмени швидкості польоту: за годину вони долають майже 120 кілометрів. Та все ж, птахи летять не поспішаючи, зупиняючись на відпочинок, а перелюти роблять здебільшого вночі. А переліт, наприклад, при негоді, щоб зберегти сили, по кільках днів вибілюють на березі більш-менш пристойної погоди, щоб зробити переліт через море. Птахи відлітають не тому, що їм стає холодно в одному місці, а заради кормів. Причому, маршрути їх пролягають не обов'язково на південь. Наприклад, жайворонки зимують у невеликій кількості в степах Центральної Азії, де взимку значно холодніше, ніж, скажімо, у нас. Але там мало снігу і на землі можна знайти в достатку корму.

Залишається загадкою, як знаходять птахи дорогу у південні краї, на зимило, як чуття вказує їм цей шлях. Робили різні припущення. Може, молюди птахи летять разом з дорослими, які вже знають дорогу? Тоді як же пташенята зозулі летять на південь значно пізніше своїх батьків і безпомил-

ково знаходять дорогу? Можливо, близька до істини магнітна гіпотеза, яка вказує на вплив магнітного поля землі на перелюти птахів. Але й вона не підтверджується дослідженнями радянських та іноземних вчених. Великий внесок у пізнання таємниць перелютів внесли англійці Д. Метьюз та німецький дослідник Г. Крамер. За гіпотезою останнього, птахи можуть орієнтуватися по сонцю, а отже, повинні відчувати час, тобто, мати біологічний хронометр. Його умовно названо «ендогенним лінійним часом». Зіставляючи показання «лінійника» з висотою і положенням на небі сонця, птахи знаходять правильний шлях. Гадають, що птахи схильні до навігації і мають орган, який незалежно від свідомості птаха примушує його тримати потрібний напрямок.

А як же вночі, коли немає сонця, орієнтуються птахи? Рядом дослідів установлено, що вони дуже добре орієнтуються по зорях. Цікаво, що молоді не гірше дорослих вибирає необхідний напрямок. Це — зайвий доказ того, що птахи орієнтуються інстинктивно — це передається їм у спадщину.

Деякі птахи летять під час дальніх перелютів строем — журавлі й гуси, зграєю — граки і шпакли, поодинокі — зозулі. Але всі вони, як і їх далекі пращури, летять на зимило одним й тим же повітряним шляхом.

М. ЛИТВИНОВ.

Про пов'язані з близькістю індустріальних центрів проблеми степів та річок Кіровоградщини «Молодий комунар» писав протягом року не раз. Своєрідне продовження для цієї розмови знайшов відомий в області природолюб М. М. Ножнов. Отже...

ПРО ПРИРОДУ КРАЙ... ГОРОДУ

ЗВІДКОЛИ посадили люди на схилах цієї балки на околиці Кіровограда ліс, почала вона називатися Лісовою. Нині вона багата не лише зеленими насадженнями, але й чистими джерелами, звіриною та птаством. Сюди люди приходять по гриби, шипшину, глід, полунці. Тут юнаріччя проводять свої ігри, спортсмени — тренуються. Мені ж особисто не раз щастило провести в цьому куточку цікаві природничі спостереження. Та є одна обставина, яка вносить певну дисгармонію у життя Лісової балки.

Завдяки наприкінці літа, прелюдією з рюкзаканом за плечима через балку, я наткнувся на чийсь город. Господарі теж були тут і зустріли мене відверто вороже: вони мене з моїм чималим рюкзаканом прийняли за городнього злодія. Довелося знати рюкзак з плечей і продемонструвати його вміст — кілька фотоапаратів з різними пристосуваннями, коробку з фотоплівкою, загальний зошит для записів і заласаний одяг та поліетиленову плівку — на випадок дощу... Коли господарі городу заспокоїлися, я запитав їх про те, що мене давно мучило: чому в лісовій зоні на місці природного байракового лісу, на місці контрасти й горічавиті, пролісків і конвалій, барвінку й фіалок розпросторилися городи. Мені відповіли:

А ми грунт під лісо-насадження готуємо, копаємо та випалюємо му-

щі. За це й користуємося землею...

— Скільки ж років? — поцікавився я.

— Та скільки вдасться...

Величезні городи поблизу залізничного полотна біля схилів південного вибалка, в низинах південного, західного, північно-західного вибалків існують не менше чверті століття. Тобто, майже стільки, скільки й лісонасадження на території балки. Чимало приватних ділянок з'явилося останнім часом на схилах згаданих уже вибалків. На сьогодні в Лісовій балці численними городями, які буквально спотворюють її природний ландшафт і негативно позначаються на «здоров'ї» ґрунтів, які піддаються водній та вітровій ерозії, зайнято багато гектарів землі. Прикладом того, як розмиваються ґрунти на місці городів, може служити чималий яр в центральній частині північного вибалка.

Треба сказати, що земля на схилах балки мало придатна для обробки. Дехто з городників, викопавши на своїй ділянці картоплі приблизно стільки, скільки й садили, кидають свої городи — і тоді на них розростаються бур'яни. Скільки треба часу, щоб на місці цих зарослів відновилися рослинність лісових галяв?

М. НОЖНОВ.

Якщо вихідний

день переноситься

Реданція отримала листа з запитанням від нашої читачки з обласного центру Б. Машуровської, «Постановою Ради Міністрів СРСР 4-е жовтня було оголошено робочим днем. Мене цікавить: як буде оплачуватись робота за ці дні?».

На запитання відповідає завідувач юридичною консультацією Кіровоградської обласної ради професійних спілок М. Ф. Дигало:

— Рада Міністрів СРСР від 09.09.86 року постановила перенести день відпочинку з суботи 4 жовтня на понеділок 6 жовтня. Вважати суботу 11 жовтня 1986 року робочим днем. Невикористані робітниками і службовцями день відпочинку 11 жовтня приєднати до щорічної відпустки з оплатою в тому ж порядку, в якому оплачуються дні відпустки.

Виникає питання, пов'язане з роботою в день відпочинку 11 жовтня 1986 року. В цьому випадку треба керуватися поясненням Державного комітету СРСР по праці і соціальних питань та Секретаріату ВЦРПС від 28 квітня 1984 року (№ 6/858).

Робочий день 11 жовтня 1986 року повинен оплачуватись таким чином:

а) робітникам, інженерно-технічним працівникам і службовцям, які працюють на відрядній роботі, — за одинарною розцінкою за виготовлену продукцію або виконуваний обсяг робіт;

б) робітникам, які працюють погодинно і робота яких оплачується за годинними і добовими тарифними ставками, — із розрахунку одинарної годинної або денної тарифної ставки за фактично відпрацьований час;

в) робітникам, молодшому обслуговуючому персоналу, робітникам охорони, які отримують місячну ставку, — із розрахунку годинної або денної ставки понад оклад за фактично відпрацьований час;

Денний або годинний заробіток цих робітників визначається шляхом поділу окладу на норму робочих днів або годин жовтня без обліку додаткового робочого дня 11 жовтня.

г) усім робітникам, які зайняті на сезонних роботах, а також тимчасовим працівникам — за згаданим вище порядком.

Керівним інженерно-технічним працівникам, службовцям (крім названих вище) додатково оплата за роботу 11 жовтня не нараховується. Робота в ці дні, як і всім працівникам, для яких день відпочинку 11 жовтня 1986 року є робочим днем, компенсується шляхом приєднання невикористаного дня відпочинку до щорічної відпустки з оплатою у тому ж порядку, як і днів відпустки, а у випадку звільнення з роботи виплачується компенсація, як і за дні відпустки (окрім зайнятих на сезонних роботах і тимчасових працівників).

РЕЦЕНЗІЯ НА ДИСК

УЧЕНЬ НЕЙГАУЗА, ДРУГ ШОСТАКОВИЧА

У Кіровоградській дитячій музичній школі № 2 діє кімната творчості видатного радянського композитора, нашого земляка Юлія Сергійовича Мейтуса. Особисті контакти композитора з дирекцією школи дозволили представити на стендах кімнати цінні і дуже цікаві документи й матеріали. Ось стенд, що розповідає про дитинство композитора. Ю. Мейтус народився 15(28) січня 1903 року в Єлисаветграді в родині лікаря. Батько був знавцем оперної музики, любив Чайковського і Рубінштейна. Мати, непогана піаністка, грала вечорами вальси Шопена, рапсодії Ліста. Юлій спочатку займався музикою у приватних педагогів, а потім у Густава Вільгельмовича Нейгауза, з музичною школою якого пов'язані імена всесвітньо-відомих музикантів — Генріха Нейгауза, Фелікса Блуменфельда, Кароля Шимановського. Його перший концертний виступ відбувся в 11-річному віці — аккомпанував хору гімназії, який виконував українські народні пісні та твори М. Лисенка. Через рік Ю. Мейтус мав сольний виступ з фортепіанних творів Шопена, Гріга, Брамса. Ще в дитячі роки він захопився композицією. На стенді — один з перших вокальних творів композитора для меццо-сопрано або баритона на вірші популярної в той час поетеси-символістки Мірри Лохвицької, фотографія дитинства.

Ось стенд — початок творчого шляху. Свідомо про закінчення Харківського музично-театрального інституту за фахом композиції, перші публікації творів «На смерть Ілліча», «Партизанська», обробки українських народних пісень «Задумав дідочок», «Коли б мати не була». Характерна риса творчості Ю. Мейтуса початку 30-х років — захоплення українським фольклором та пошук оригінальних засобів його обробки. Фотографія: Ю. Мейтус з колегами по Харківському театру опери і балету. А ця фотографія розповідає про участь Ю. Мейтуса в 1930 році у фестивалі фольклорної музики, на якому був присутній видатний угорський композитор Бела Барток. На фото: Ю. Мейтус аккомпанує співак Д. Фрейченко. Ю. Мейтус передав як експонат кімнати Диплом Угорської Народної Республіки про нагородження його пам'ятною медаллю Бели Бартока за досягнення у пропаганді творчої спадщини Бартока. Особливий інтерес становлять матеріали, пов'язані з постановкою опер «Молода гвардія», «Украдене щастя», «Брати Ульянови», «Ярослав Мудрий», «Рікард Зорге».

На стенді, що розповідає про постановки «Молодої гвардії», фотографії зі спектаклів різних оперних театрів. Оперу поставили в Ленінградському академічному Малому театрі (режисер М. Охлопков), Таллінському театрі «Естонія», Мінську, Єревані, Донецьку, Уфі, Улан-Уде.

Подією в культурному житті нашої республіки була постановка опери «Украдене щастя» за твором І. Франка (лібретто М. Рильського) у Львові 1961 року. На стенді відгуки преси: «Колектив театру, який носить світле ім'я великого Каменярка, з любов'ю відтворив безсмертні образи одного з кращих драматичних творів Івана Франка».

До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна оперу «Брати Ульянови» поставила оперна студія Московської консерваторії.

Ось фотографії, що розповідають про дружбу Ю. Мейтуса з Д. Шостаковичем. (Високо оцінив Д. Шостакович вокальний цикл Мейтуса «Мати» на вірші А. Малишка), копія листа автографа Д. Шостаковича, де він висловлює слова подяки. Афіші оперних вистав, сувеніри, подарунки композитору з Данії, Бельгії, Італії. А це — подарунок композитора з автографом юним піаністам ДМШ № 2 від 5 березня 1986 року — збірник «Початківцю-піаністу».

К. ТЕРЕНТЬЄВА.

Два такти італійського бельканто

Такт перший. СЛАВА

Я не відразу його впізнала. На фотографіях з мого альбому він зовсім інший. Доросліший. На цьому концерті — зовсім дитя, гарненький білозубий хлопчик з галстуком-метеликом і з веселими карими очима. Новий диск називається «Душа і серце». Та головний зміст у слесах: співає Робертіно Лореті. У 60-ті роки він підкорив усіх. З ранку до вечора з відчинених вікон, над тополями і кленами старого парку, звідусіль лунав голос «маленького Джілі», італійського співака Робертіно Лореті. Чистий, неговірний дитячий голос. Диск, який сьогодні привернув мою увагу, вийшов у «Мелодії» на численні прохання шанувальників вокалу. Робертіно Лореті... Недавно згадуючи його спів, І. М. Смоктуновський сказав: «Це був моцартовський початок...» Важко гадати, став би чи ні Робертіно геніальним співаком за інших обставин, але те, що його початок був справді геніальним, не викликає сумніву.

Орландо Лореті важко хворів, і утримувати велику сім'ю італійському робітнику було не так-то просто. Злидні, нестатки переслідували родину. Куди вже там думати про більш-менш пристойну освіту для восьми дітей. Робертіно любив співати, у нього, як розумів навіть далекий від музики Орландо, був прекрасний голос. Іноді хлопчик співав на площах Вічного міста, щоб хоч чимось допомогти родині. Знайома картина. Далеко від Рима у французькій Іспанії так заробляв свій хліб насуш-

ний хлопчик по імені Естебо Роденас, що пізніше стане відомим всьому світу як Антоніо Гадес. Втім, різні це історії, хоч і є в них спільне. Дитя великого міста Робертіно привернув одного разу своїм співом увагу сеньора Массімі, відомого італійського музиканта. Втручання Ренато Массімі вирішило подальшу долю юного співака. Тобто могло б вийти, коли б Робертіно закінчив консерваторію. Цього не трапилось. Важко жилося сім'ї, потрібна була допомога. І Робертіно починає гастролювати, і не тільки по Італії. Концерти, поїздки, перевантаження. Старенька Європа заворожена «італійським димом». У хлопчика великий репертуар. І не якісь дешевенькі мелодійки — Робертіно співає італійську народну музику, пісні Брамса, Баха, Шуберта. На нському диску, що став приводом до цієї розмови, ви можете почути багато з цих пісень, у тому числі «Аве Марія» Ф. Шуберта, «Кольбельную» Й. Брамса, «Санта Лючія» Т. Котро — Е. Кассівич, пісні «О мое солнце», «Вернись в Сорренто» Е. Куртіса. Ставлячи на програвач диск, дехто з вас, можливо, й не підозрює, яким щемливим сумом відгукнуться в душі ті спогади. Звичайно, сьогоднішні юні не могли чути Робертіно тоді, коли він ще виступав, але й вони, переконана, прослухавши диск, відчують не повторність Краси справжнього мистецтва.

Такт другий. ЗАБУТТЯ

Покохало каченя червоний мак. Але воно всього

лише бридке каченя, куди йому... Мак палахкотить на вітрі, вабить і відлякує. Я не знаю, як там далі у пісні, що її співає Робертіно («Уточка и мак»), але я знаю, що миле ніжне каченя ніколи не стане білим лебедем. Не стало. Доля Робертіно типова для країни, де править капітал. Співати, спісати, співати... Він співав і тоді, коли почалася мутація. Пам'ятаю тривогу радянських шанувальників Лореті, їх благальні листи: «Заброніть Робертіно співати». Хто заборонить? Він співав, потім тяжко захворів. Після операції знову вийшов на естраду, але це вже був не той «геніальний хлопчик», який

творив чудо своїм дитячим голосочком. Голос Робертіно втратив юну свіжість, красу, силу. Ті, хто недавно ще грілися в промінні його слави, швидко відкинулися. Робертіно залишився самотнім. Ще деякий час він виступав з різними другорядними ансамблями, та скоро про нього забули.

У цій історії є ще один аспект. Крім того, що крихкий, мов кристаль, талант Робертіно Лореті не цінували і не берегли безтурботні імпресаріо, шарлатани від мистецтва, намагаючись витиснути з

хлопчика все можливе і неможливе, юний співак виявився не підготовленим до ранньої слави. Повіряючи у свою винятковість, Робертіно ставився до серйозних речей позерково, не дуже дбаючи про своє моральне обличчя.

Втім, мені зовсім не хочеться закінчувати цю рецензію так сумно. Адже бельканто Робертіно Лореті увійшло в нашу душу і серце, як і все прекрасне, що стало часткою нашого духовного життя. Забувати про це — значить збіднювати себе. Непосатирний спів Робертіно може кожного з нас хоч на якусь мить зробити щасливим і закоханим.

В. ЛЕВОЧКО.
На знімку: Робертіно ЛОРЕТІ.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

ЕСЛИ ПОЙДЕМ ВДВОЕМ

Музика Ю. АНТОНОВА.

Стихи В. КУЗЬМИНА.
Наши дни с тобой, как песни,
То печальные, то смешные,
Так давай же петь их вместе
Под веселый звон струны.

ПРИПЕВ:

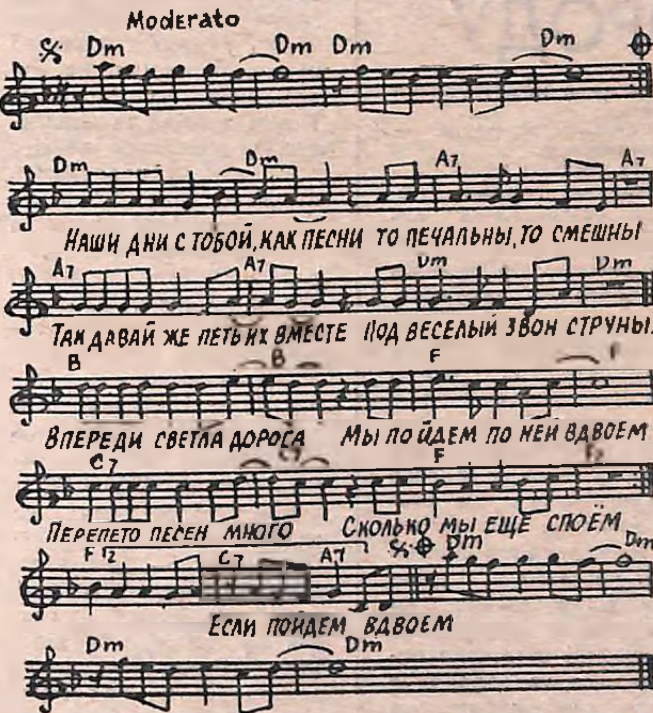
Вперед светлая дорога
Мы пойдём по ней вдвоём,
Перепето песен много,
Сколько мы ещё споём,
если пойдём вдвоём.
Чтоб мечте, подобно звуку,
Не промчалась мимо нас,
Брось обиды, дай мне руку
И в добрый путь,
в счастливый час.

ПРИПЕВ.

КАЛЕЙДОСКОП «ДИСК-ЗАЛУ»

★ Серія концертів з участю популярних естрадних зірок «Рим і Москва співають про мир» пройшли у ці дні в Москві.

★ У Вільнюсі відбувся

міжреспубліканський фестиваль анордеоністів і баяністів за участю виконавців із Москви, Риги, Ленінграда, Ростова-на-Дону та інших міст.
★ Великому російському хореографу Михайлу

Фоніну була присвячена велика концертна програма, показана на сцені Ташкентського Будинку друзів народів.

★ На сцені Великого театру СРСР відбулася прем'єра опери «Вертєр», постановку якої здійснила народна артистка СРСР О. Образцова.

ІОН СУРУЧАНУ І «РЕАЛ»

Недавно в області з успіхом пройшли концерти Іона Суручану. Чудово гармонували ненав'язлива манера виконання співака, його душевний приємний голос і вмільний високопрофесійний аккомпанемент. Більшість пісень глядачі пізнавали по перших же акордах. Сподобався присутнім і ансамбль «Реал», що супроводжував виступ Іона Суручану. До речі, всі учасники «Реалу» мають непогані вокальні дані. Добре, що група виступала від усіляких стрибків і вибриків, що стали обов'язковим «фоном» виступів багатьох груп і набридли своєю одноманітністю.

Т. АНДРУШКО.
м. Мала Виска.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 00942.

Обсяг 0,5 друку. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 679.

Тираж 61 000

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішньогосподарського життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.
видавництва

«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обласного
Компартії України